

Évközi 28. Vasárnap C

Ha meghalunk Krisztussal, vele együtt élni is fogunk: de ha mi hűtlenné válunk, ő hű marad, mert önmagát nem tagadhatja meg. (2 Tim 2,11.13)

Olvasmány

2. Királyok 5,14-17

Elizeus próféta szavára a leprában szenvedő arám Námán lement és az Isten emberének utasítása szerint hétszer alámerült a Jordánban. A teste újra olyan tiszta lett, akár egy kisgyermek teste. Aztán egész kíséretével visszatért az Isten emberéhez. Bement, eléje állt, és ezt mondta: "Valóban, most már tudom, hogy nincs Isten az egész földön, csak Izraelben. Fogadj el ezért szolgálótól némi ajándékot!"

De az így felelt: "Úgy igaz, ahogy az Úr él, akinek szolgálatában állok: nem fogadok el semmit." És hiába unszolta, hogy fogadja el, az nem volt rá hajlandó.

Námán ezért így szólt: "Ha nem, akkor adj szolgáltnak annyi földet, amennyit egy pár ökör elhúz, mert szolgál ezentúl nem mutat be égő és véres áldozatot másnak, csak az Úrnak."

Szentlecke

2 Timóteushoz 2,8-13

Szeretett Fiam! Ne felejtse, hogy Jézus Krisztus, Dávid sarja feltámadt a halálból. Erről szól evangéliumom, amelyért meghurcoltak, sőt, mint valami gonosztevőt, még bilincsbe is vertek. De az Isten szava nincs megbilincselve.

A választottakért tehát mindent eltűrök, hogy az örök dicsőségben ők is elnyerjék az üdvösséget Krisztus Jézusban. Igaz kijelentés ez: ha meghalunk vele, vele együtt élni is fogunk: ha tűrünk vele, vele együtt uralkodni is fogunk. Ha azonban megtagadjuk őt, ő is megtagad minket, de ha mi hűtlenné válunk, ő hű marad, mert önmagát nem tagadhatja meg.

Jézus egyszer útban Jeruzsálem felé áthaladt Szamaria és Galilea határvidékén.

Amikor betért az egyik faluba, tíz leprás férfi jött vele szembe. Még messze voltak, amikor már megálltak, és hangosan így kiáltottak: "Jézus, Mester! Könyörülj rajtunk!"

Ő rájuk tekintett, és így szólt hozzájuk: "Menjetek és mutassátok meg magatokat a papoknak." Útközben megtisztultak.

Az egyik, amikor észrevette, hogy meggyógyult, visszament, hangos szóval dicsőítette Istent, arcra borult Jézus lába előtt, és hálát adott neki. És ez az ember samaritánus volt.

Jézus megkérdezte: "Nemde tízen tisztultak meg? Hol maradt a többi kilenc? Nem akadt más, aki visszajött volna, hogy hálát adjon Istennek, csak ez az idegen?" Aztán hozzá fordult: "Kelj fel és menj! Hited meggyógyított téged."

Elmélkedés

A valóság, amelyben élünk, többértelmű. Van egy külső és egy belső oldala. A felületes szemlélő megáll a valóság külső oldalánál. A hívő ember ezzel szemben a felszínen keresztül a bensőre tekint. A valóságot úgy érzékeli, mint a szerető Isten kézzelfogható jelenlétét. Jahve az a név, amelyet a hívők adtak Istennek: "Én vagyok, aki (értetek) van"! Én itt vagyok számotokra életetek és a világtörténelem minden pillanatában. Itt vagyok a levegőben, amelyet belélegeztek, a napban, amely felvirrad mindennapi munkátokra, az éjszakában, amely nyugvásotok felett kiterjed, a táplálékban, amelyet a föld nyújt, a művészet szépségében, a tudomány és technika segítséget adó kezében ... Itt vagyok számotokra mindenben, ami életeteket és az emberiség történelmét előréviszi és lehetővé teszi.

Jahve az élet és nem a halál Istene. A szenvedés, a megsebzés és embertelenség pillanataiban; mindig, amikor sötét erők megsemmisítik Jahve életadó erejét, reményt ad: azt az adományt, amely segít, hogy kitartsunk és mindenek ellenére azt mondjuk: "és mégis ...". A szíriai Naaman (1. olvasmány) és a samaritánus (evangélium) felismerik a nekik ajándékozott új megtestesülést, mint Isten megjelenését életükben. A keresztény hit jellemzője: a felismerés, hogy a teljes élet mindig Isten ajándéka. A tizedik leprással szemben a többi kilenc meggyógyult megmaradt a valóság felszínén. Nem tudnak a legvégsőig következetesen megtérni, amely a legmélyebb hálában nyilvánul meg és Isten nagy tetteinek továbbmondásában. A hála és tanúságtétel nem mindennapos: csak minden tőzből egynek sikerül a felszínes magától-értetődőségből megtérni!

Talán nekünk sikerül, hogy a két férfi magatartását cselekedeteink kiindulópontjává tegyük. Ez azt jelenti, hogy bízunk Jézus szavaiban hogy a baj életünkben "úton van" a gyógyulás felé, üdvösségbe fordul. Talán sikerül, hogy életünket "bensőleg" szemléljük; hogy felismerjük, Isten milyen sok gondoskodást, gyógyítást és erőt ígért és már meg is valósított életünkben és végül hogy továbbadjuk örömünket és hálánkat, hogy mások gyógyulásához segítséget nyújthasson.